

Arrest

nr. 178 797 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Porak in het district Pul-i-Alam in de provincie Logar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Uw vader en uw broer waren beiden aangesloten bij de taliban. Tijdens een gevecht tussen de taliban en de Amerikaanse en regeringssoldaten in februari of maart 2008, kwam uw vader om het leven. Ongeveer een maand na de dood van uw vader, vroeg uw moeder uw broer te stoppen met zijn activiteiten bij de taliban. Uiteindelijk heeft uw broer hiermee ingestemd. Uw broer ging zich melden bij de overheid en werd ingelijfd in het leger. Twee of drie maanden later, toen uw broer thuis kwam op verlof, werd hij doodgeschoten door de taliban aan het volleybalveld bij de moskee in uw dorp. Twee of

drie weken na de dood van uw broer kwamen de Amerikanen langs in uw dorp. Uw moeder sprak hen aan en zei hen dat de overburen allen talibanleden waren en dat zij de moordenaars van uw broer waren. Nadat uw moeder dit gezegd had, vielen de Amerikanen binnen bij uw overburen. Uw oom langs moederszijde, G., werd op de hoogte gebracht van de situatie en kwam langs bij u thuis. Hij zei dat het niet verstandig was van uw moeder om dergelijke zaken door te geven aan de Amerikanen. Uw oom G. vroeg u en uw moeder mee te gaan naar zijn huis in het dorp Porak. Vervolgens belde hij uw schoonbroer in het district Azra en legde hem de situatie uit. Daarna vertrokken u en uw moeder naar uw schoonbroer in het district Azra. Diezelfde avond werd uw schoonbroer gebeld door de neven van uw vader in Porak met het nieuws dat uw oom die avond vermoord was. De neven van uw vader legden uit dat de zoon van uw oom de verantwoordelijkheid voor de dood van uw oom bij u legde omdat uw oom gedood werd door de taliban nadat hij niet wou zeggen waar u verbleef. De zoon van uw oom is de dood van uw oom gaan aangeven bij de politie en heeft verklaard dat u verantwoordelijk bent voor de moord.

In juli of augustus 2008 ontvluchtte u Afghanistan. Op 10 januari 2009 kwam u aan in Noorwegen, waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Op 8 april 2010 werd een beslissing genomen tot weigering van uw asielaanvraag. Op 13 februari 2013 werd u met steun van het IOM gerepatrieerd naar Kabul. Vervolgens verliet u Afghanistan en reisde u opnieuw naar Noorwegen, waar u op 4 december 2013 aankwam en voor de tweede maal asiel aanvraagde. Op 5 februari 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van uw asielaanvraag. Vervolgens werd u op 8 juli 2014 getransporteerd naar Kabul. Op 12 januari 2015 kwam u Noorwegen voor een derde maal binnen. U vroeg er asiel aan nadat u gearresteerd werd op 19 januari 2015. Op 2 maart 2015 werd u voor een derde maal gerepatrieerd naar Kabul. U geeft aan dat niemand u zag in de periodes tussen uw repatriaties naar Kabul en uw reizen naar Noorwegen, en dat u geen bijkomende problemen gekend heeft tijdens uw korte periodes in Afghanistan na uw vlucht in 2008.

U heeft Afghanistan verlaten op 1 april 2015 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België waar u op 29 juli 2015 aankwam en twee dagen later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u op 31 juli 2015 uw Afgaans paspoort en twee laissez-passers afgegeven in Noorwegen voor. Tijdens het gehoor op het CGVS legt u nog twee visakaarten uit Noorwegen, een identiteitsdocument uit Noorwegen, een kaart van een repatriëringscentrum in Noorwegen en een loonfiche uit Noorwegen voor.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens uw interviews bij het directoraat voor Vreemdelingenzaken (UDI) in Noorwegen en het gehoor op het CGVS. Zo verklaarde u op het UDI dat u vier jaar lang, van de tijd dat u twee tot de tijd dat u zes jaar was, in Pakistan heeft gewoond. Tijdens uw interview op het UDI gaf u ook aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan met uw familie in het district Surobi in de provincie Laghman ging wonen. Op het CGVS werd u bij aanvang van het interview gevraagd waar u geboren was en hoe lang u op die plaats gewoond heeft (CGVS, p. 3). U gaf aan dat u geboren bent in het dorp Porak in het district Mohammad Agha in Logar en dat u er uw hele leven gewoond heeft tot uw vertrek acht jaar geleden (CGVS, p. 3). U maakte geenszins melding van het feit dat u en uw familieleden ooit in Pakistan of elders in Afghanistan, met name in het district Surobi in de provincie Laghman, zouden gewoond hebben.

Naast tegenstrijdige verklaringen ivm uw verblijfplaatsen, blijkt uit de van het UDI verkregen informatie dat u tevens andere verklaringen heeft afgelegd over de redenen van uw vlucht uit Afghanistan in 2008. Nochtans werd u op het einde van het gehoor op het CGVS gevraagd of u alle redenen voor uw vertrek uit Afghanistan had toegelicht en of deze redenen dezelfde waren als diegene die u eerder opgaf bij uw asielaanvragen in Noorwegen (CGVS, p. 16). Hierop heeft u geantwoord dat u dezelfde motieven opgaf maar dat uw moeder ondertussen overleden is, uw neef ondertussen verhuisd is naar Kabul, en u geen contact meer heeft met uw schoonbroer (CGVS, p. 16). Uit de beslissing van het UDI in uw eerste asielaanvraag in Noorwegen blijkt echter dat u Afghanistan ontvlucht bent omwille van een burencrisis waarbij één van de zonen van de buurman werd gedood. Op het CGVS gaf u evenwel op geen enkel moment aan dat uw vlucht in verband stond met de activiteiten van uw broer en uw vader bij de taliban, de moord op uw broer en het gesprek dat uw moeder voerde met de Amerikaanse soldaten (CGVS, p. 8-9). In Noorwegen gaf u tevens aan dat uw vader omkwam in een bomexplosie op zijn werk zes jaar voor uw vertrek, terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw vader zo'n drie tot vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan omkwam tijdens een gevecht tussen taliban en de Amerikaanse en regeringssoldaten (CGVS, p. 7-8).

Dat u naliert om aan te geven dat u en uw familieleden ooit in Pakistan of elders in Afghanistan, met name in de provincie Laghman, zouden gewoond hebben, en dat u aanvankelijk andere vluchtmotieven opgaf in Noorwegen, schaadt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder heeft u ook met betrekking tot uw korte verblijven in Afghanistan na uw vertrek in 2008, tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo heeft u tijdens uw gehoor op het CGVS duidelijk verklaard dat uw verblijven in Afghanistan na 2008 van korte duur waren en dat u geen problemen gekend heeft in die periodes (CGVS, p. 3). U gaf aan dat niemand u zag in de periodes dat u in Afghanistan verbleef na 2008 en dat u Afghanistan steeds direct weer verlaten heeft (CGVS, p. 3). Uit de informatie die het CGVS bekomen heeft van het UDI blijkt evenwel dat u in het kader van uw derde asielaanvraag in Noorwegen verklaard heeft dat u problemen gekend had in de periode sinds u in juli 2014 naar uw thuisland was teruggekeerd. Zo vernam u via enkele neven dat u ervan beschuldigd werd de dood van uw oom te hebben veroorzaakt. Op het CGVS verklaarde u echter dat u dit reeds te weten kwam in 2008 door een telefoontje van de neven van uw vader aan uw schoonbroer, toen u voor uw vlucht bij uw schoonbroer in het district Azra verbleef (CGVS, p. 9). Bovendien heeft u tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u niet gewerkt heeft in Afghanistan (CGVS, p. 7), terwijl het rapport van het UDI gewag maakt van een winkel die u samen met uw neef zou hebben uitgebaat. Dat er over zo'n cruciaal element in uw verhaal verschillen zijn in uw verklaringen doet ernstige twijfels rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid en de waarachtigheid van de door u aangehaalde problemen.

Deze tegenstrijdige verklaringen over uw profiel en uw verblijven in Afghanistan voor en na 2008 tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Ook dient te worden opgemerkt dat er, los van het bovenstaande, sowieso geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen.

Zo beweerde u dat uw broer en vader talibanstrijders waren, maar heeft u slechts een zeer beperkte kennis over hun activiteiten bij de taliban. Gevraagd in detail uit te leggen wat uw vader en uw broer precies deden bij de taliban, antwoordt u dat ze een strijd voerden tegen de overheid en de buitenlanders (CGVS, p. 10). U verklaart dat uw broer en uw vader hetzelfde deden als wat andere taliban doen, zoals het plegen van aanslagen en het leggen van bommen (CGVS, p. 10). Aangemoedigd te vertellen wat uw broer en vader precies deden en niet enkel over de activiteiten van de taliban in het algemeen te spreken, herhaalt u dat ze hetzelfde deden als de rest van de taliban (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de precieze taken van uw broer en uw vader bij de taliban, antwoordt u dat ze u niet vertelden wat ze gingen doen (CGVS, p. 10). U vertelt dat wanneer uw broer en uw vader weggingen voor bijvoorbeeld drie dagen om jihad te voeren, ze u niet inlichtten over wat ze gedaan hadden (CGVS, p. 10). Vervolgens vertelt u dat ze vooral 's nachts actief waren en dat ze overdag gewone burgers waren (CGVS, p. 10). U verklaart verder dat uw broer en uw vader 's nachts langs de baan stonden en schoten op voertuigen van buitenlanders of van de overheid wanneer die passeerden (CGVS, p. 10). U geeft aan dat uw broer en uw vader u niet vertelden over hun job (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u deze zaken weet als ze met u niet spraken over hun werk bij de taliban, geeft u zelf aan dat de informatie die u gaf algemene informatie over de taliban is (CGVS, p. 10). Gevraagd om een concrete actie te beschrijven waarin uw vader betrokken was, antwoordt u dat u dit niet precies weet (CGVS, p. 10). Acties werden steeds in groep uitgevoerd. U verklaart verder dat uw broer en uw vader u niet eerst vertellen wat ze gingen doen om de plannen daarna uit te voeren (CGVS, p. 10). Deze argumenten klaren echter niet uit waarom u er niet in slaagt een concrete actie te benoemen waarin uw vader betrokken was. Dat u er geenszins in slaagt om voorbij de algemeen gekende zaken over de taliban te gaan en te duiden wat uw broer en vader als talibanleden deden, is verwonderlijk en doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast slaagde u er niet in aan te geven waar uw broer en uw vader activiteiten uitvoerden voor de taliban. U stelt slechts dat ze geen vaste werkplaats hadden en dat het verschillende groepen betrof die overal heen trekken (CGVS, p. 10). U weet ook niet wanneer en in welke omstandigheden uw vader zich heeft aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw moeder hier ooit iets over zei, stelt u dat ook zij het niet precies wist maar dacht dat mijn vader sinds heel jong bij de taliban was (CGVS, p. 11). Gezien het feit dat uw moeder tegen hun betrokkenheid bij de taliban was, is het weinig geloofwaardig dat zij geen extra informatie zou hebben over de omstandigheden waarin uw vader zich heeft aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw broer en uw vader voordelen genoten door hun lidmaatschap van de taliban, stelt u dat dit niet het geval was maar dat ze wel een loon ontvingen (CGVS, p. 11). U kan evenwel niet vertellen hoe ze aan dit loon kwamen (CGVS, p. 11). Gevraagd of er loonsysteem is voor talibanstrijders, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, p. 11). Ook de functie van uw broer bij de taliban kan u niet toelichten (CGVS, p. 11). Gevraagd of de functie van uw broer en die van uw vader verschillen, antwoordt u vaag dat het onderling afgesproken was wie wat deed (CGVS, p. 11). Dat uw kennis over de betrokkenheid van uw broer en uw vader bij de taliban dermate gebrekkig is, terwijl hun lidmaatschap aan de basis liggen van uw problemen in Afghanistan, plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Voorts legde u twijfelachtige verklaringen af over de overstap die uw broer maakte van talib tot soldaat in het Afghaanse Nationale Leger (ANA). U verklaart dat uw broer stopte met zijn activiteiten bij de taliban, dat hij zich aangaf in het Mohammad Agha district en toetrad tot het ANA (CGVS, p. 13). U verklaart dat uw broer onder druk van uw moeder deze overstap gemaakt heeft (CGVS, p. 13). Verder geeft u ook aan dat hij misschien zelf beseft heeft waar de taliban voor staan en waarom uw vader gedood werd (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat het heel opmerkelijk is dat uw broer ineens de andere zijde van het conflict kiest en zich aansluit bij het ANA, die tevens verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader, herhaalt u slechts dat hij dit deed op aandringen van uw moeder (CGVS, p. 13). Gevraagd of uw broer problemen kreeg door deze overstap, vertelt u dat uw broer niet gedacht had dat de taliban hem op die manier zou doden (CGVS, p. 14). Gevraagd wie op de hoogte was van de overstap van uw broer naar het ANA, stelt u dat de taliban daar zelf kunnen achter komen (CGVS, p. 14). U vertelt dat als iemand een maand weg is van huis, mensen zich hier vragen over stellen. U voegt toe dat de taliban over hun eigen informatiesysteem beschikken (CGVS, p. 14). U verklaart ook dat de taliban het niet zomaar toe laat als iemand stopt (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het gegeven dat mits, naar u eerder aangaf, uw dorp in de handen was van de taliban, het toch een zeker risico betrof van uw broer om zich in het openbaar te begeven in het dorp Porak nadat hij de taliban de rug had toegekeerd en zich als soldaat had aangesloten bij het ANA, stelt u dat uw broer niet verplicht was eerlijk te zijn over zijn overstap (CGVS, p. 14). U geeft aan dat hij misschien gezegd heeft dat hij naar de stad ging om te werken (CGVS, p. 14). Deze verklaringen houden echter geen steek. U gaf immers zelf aan dat de taliban hun eigen informatiesysteem hebben (CGVS, p. 14). Gesteld dat het gezien uw broer de werking van de taliban door en door kent, omdat hij zelf een zevental jaar een talibanstrijder was, het wel zeer opmerkelijk is dat hij de reactie van de taliban en het risico om vermoord te worden niet beter kon inschatten, stelt u dat er in elke provincie aparte groepen actief zijn (CGVS, p. 14). Er is geen bepaalde groepering die ergens anders actief is om mensen op te sporen (CGVS, p. 14). U stelt dat uw broer eerder ook niet in Logar was tewerkgesteld, maar dat hij naar Kabul ging (CGVS, p. 14). Opnieuw kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Het feit dat u eerder aangaf dat de taliban hun eigen informatiekanalen hebben, maakt het weinig aannemelijk dat uw broer, die zelf ook een talibanstrijders geweest was, het risico van zich in het openbaar te begeven in zijn eigen dorp onder talibancontrole niet correct zou kunnen inschatten. Deze verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat uw broer lid was van de Afghan National Police (ANP) (Vragenlijst CGVS, pp. 1-2). Tijdens het gehoor op het CGVS geeft u echter aan dat uw broer, nadat hij zich bij de autoriteiten ging aangeven, toetrad tot het leger (CGVS, p. 12). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u het over het Afghaans Nationaal Leger (ANA) heeft, antwoordt u positief (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ had aangegeven dat uw broer bij het ANP werkte, stelt u dat u die zaken hier leerde en dat u eerder het verschil niet kende (CGVS, p. 14). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Er mag immers worden verwacht dat u bij een vierde asielaanvraag, nadat u uw verhaal reeds drie maal bracht bij de bevoegde instanties in Noorwegen, in staat bent uw verhaal coherent en duidelijk weer te geven. U reageert hierop dat u in Noorwegen ook aangaf dat uw broer een soldaat was en dat hij bij het leger of de politie was (CGVS, p. 14). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Het zet de geloofwaardigheid van uw beweringen nog meer op losse schroeven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban en de politie. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u in het geval van een terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen en kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw Noorse visakaarten, uw Noors identiteitsdocument, uw loonfiche uit Noorwegen en de kaart van het repatriëringscentrum hebben slechts betrekking op uw verblijf in Noorwegen en hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, alleenstaande jongeman bent die zowel het Dari, Pashtou als het Urdu machtig is. Bovendien blijkt uit de informatie die het CGVS bekomen heeft van het UDI dat u de nodige werkervaring heeft opgedaan in Afghanistan en Pakistan. Zo hielp u uw vader bij de oogst in Pakistan en baatte u een bonenwinkel uit in het dorp Jegdalak in het district Sorobi in de provincie Laghman. Ook verklaarde u tijdens uw derde asielaanvraag in Noorwegen dat u een winkel zou hebben uitgebaat met uw neef toen u zich in Afghanistan bevond tussen uw eerste en tweede asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het CGVS geeft u ook aan dat u gewerkt heeft tijdens uw verblijf in Noorwegen. Het feit dat u reeds vier maal vanuit Afghanistan naar Europa gereisd bent, toont aan dat u er financieel goed voor staat. Het CGVS besluit derhalve dat u over voldoende middelen en capaciteiten beschikt om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul bij terugkeer.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoeker besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker geweigerd op grond van de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker - die eerder al drie asielaanvragen ingediend had in Noorwegen - op meerdere punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij aflegde bij de Belgische asielinstanties, meer bepaald over (i) zijn verblijfplaatsen voor hij naar Europa kwam, (ii) de redenen van zijn vlucht en (iii) het feit of hij al dan niet problemen kende tijdens zijn korte verblijven in Afghanistan na zijn terugkeer uit Noorwegen. Aan verzoekers onderhavige asielrelaas wordt geen geloof gehecht gelet op (i) verzoekers beperkte kennis van de activiteiten van zijn vader en zijn broer bij de taliban, (ii) verzoeker twijfelachtige verklaringen aflegt over de overstap van zijn broer naar het Afghaanse leger en (iii) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broer lid was van de *Afghan National Police* (ANP) terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn broer lid was van het Afghaans Nationaal leger (ANA).

Waar verzoeker vooreerst de vertaling van de verslagen uit Noorwegen - waarvan men volgens hem de oorsprong niet kan nagaan - betwist dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde welke passages uit de Noorse tekst niet correct vertaald zouden zijn. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen terwijl niets hem ervan weerhoudt zelf een vertaler te contacteren en vervolgens de bewuste passages uit het Noorse verslag aan te duiden die niet correct vertaald zouden zijn.

De talrijke tegenstrijdige verklaringen tussen de respectieve asielaanvragen ingediend in Noorwegen en België vastgesteld door de bestreden beslissing doen op zich reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot onderhavige asielaanvraag.

Verzoekers kennis over de betrokkenheid van zijn broer en zijn vader bij de taliban is in deze dermate gebrekkig dat dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig hypothekeert. Dit klemmt des te meer nu het lidmaatschap van verzoekers vader en zijn broer bij de taliban aan de basis ligt van zijn problemen in Afghanistan en bijgevolg de kern van zijn asielrelaas raakt. Van iemand die verklaart bevreesd te zijn voor vervolging mag worden verwacht dat deze de redenen aan de basis hiervan op gedetailleerde wijze toelicht.

Dat verzoeker op ogenblik van de feiten slechts zestien jaar was en jaren in het buitenland vertoefde wijzigt niets aan de vastgestelde onwetendheid. Verzoeker is immers nadat zijn verschillende asielaanvragen in Noorwegen werden afgewezen telkens teruggekeerd naar Afghanistan in respectievelijk 2013, 2014 en 2015 zodat mag worden aangenomen dat hij zich op dat ogenblik grondig informeert bij familie en kennissen over de situatie en de evolutie van de problemen die aan de basis van zijn asielaanvraag liggen.

Dat verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de overstap van zijn broer van de taliban naar de ANP dan wel naar het ANA doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De bestreden beslissing stelde dienaangaande reeds terecht het volgende vast: *“Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat uw broer lid was van de Afghan National Police (ANP) (Vragenlijst CGVS, pp. 1-2). Tijdens het gehoor op het CGVS geeft u echter aan dat uw broer, nadat hij zich bij de autoriteiten ging aangeven, toetrad tot het leger (CGVS, p. 12). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u het over het Afghaans Nationaal Leger (ANA) heeft, antwoordt u positief (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ had aangegeven dat uw broer bij het ANP werkte, stelt u dat u die zaken hier leerde en dat u eerder het verschil niet kende (CGVS, p. 14). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Er mag immers worden verwacht dat u bij een vierde asielaanvraag, nadat u uw verhaal reeds drie maal bracht bij de bevoegde*

instanties in Noorwegen, in staat bent uw verhaal coherent en duidelijk weer te geven. U reageert hierop dat u in Noorwegen ook aangaf dat uw broer een soldaat was en dat hij bij het leger of de politie was (CGVS, p. 14). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Het zet de geloofwaardigheid van uw beweringen nog meer op losse schroeven.” Verzoekers verweer dienaangaande dat hij aanvankelijk verwarrende verklaringen aflegde met betrekking tot leger of politie *“is niet zo essentieel als de bestreden beslissing het opnieuw wil laten uitschijnen nu verzoeker destijds jong was en hij niet zelf naar de autoriteiten is gegaan, maar zijn broer”* kan dan ook geenszins overtuigen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een duidelijk onderscheid tussen beide maakt aangezien hij er welbewust verklaart dat zijn vader vermoord werd door ANA en zijn broer lid werd van het ANP.

De vaststelling ten slotte dat verzoekers asielaanvraag tot driemaal toe werd afgewezen in Noorwegen op grond van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid waarna hij bovendien telkens terugkeerde naar Afghanistan, waarvan minstens een keer op vrijwillige basis met IOM, relativeert op ernstige wijze de ingeroepen vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het reëel risico om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker in de hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Voor wat betreft de veiligheidssituatie oordeelt de commissaris-generaal als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven*

aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker merkt in zijn verzoeker op dat de bestreden beslissing verwijst naar een verslagperiode die de veiligheidssituatie in van 2015 bespreekt terwijl de toestand in 2016 nog verslechterd is. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot enkele losse beweringen zonder deze te staven aan de hand van concrete informatie. Verzoeker toont derhalve niet aan met concrete elementen dat de informatie van de commissaris-generaal niet correct of niet langer actueel is.

Verzoeker beschikt in de hoofdstad Kabul blijkens de bestreden beslissing ook over een redelijk vestigingsalternatief. De bestreden beslissing besluit hierover: *"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.*

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, alleenstaande jongeman bent die zowel het Dari, Pashtou als het Urdu machtig is. Bovendien blijkt uit de informatie die het CGVS bekomen heeft van het UDI dat u de nodige werkervaring heeft opgedaan in Afghanistan en Pakistan. Zo hielp u uw vader bij de oogst in Pakistan en baatte u een bonenwinkel uit in het dorp Jegdalak in het district Sorobi in de provincie Laghman. Ook verklaarde u tijdens uw derde asielaanvraag in Noorwegen dat u een winkel zou hebben uitgebaat met uw neef toen u zich in Afghanistan bevond tussen uw eerste en tweede asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het CGVS geeft u ook aan dat u gewerkt heeft tijdens uw verblijf in Noorwegen. Het feit dat u reeds vier maal vanuit Afghanistan naar Europa gereisd bent, toont aan dat u er financieel goed voor staat. Het CGVS besluit derhalve dat u over voldoende middelen en capaciteiten beschikt om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul bij terugkeer."

Verzoeker beperkt zich in zijn verweer dienaangaande tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing worden dan ook beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER